

Bilag til beretning vedr. de kommunale styrelseslove

informationsmulighederne. Flere fandt udvalgets bekymringer for en arbejdsmæssig overbelastning af den enkelte politiker ved en fri informationstilgang for overdrevne. Den enkelte politiker må selv være i stand til at afgøre, hvad der er tilstrækkelig information og til at »si« overflødig information fra.

Der blev peget på, at tilstrækkelig information ret beset handler om en sikring af mindretallenes rettigheder ved at de ikke forment adgang til at få oplysninger. Betænkningen fastslår ganske vist, at »der næppe i lovgivningen kan findes holdepunkter for at nægte et kommunalbestyrelsesmedlem adgang til eksisterende sagsakter« (side 172). Det blev fremhævet, at det ville være mere rimeligt at vende problemstillingen om og i stedet sikre det enkelte medlem en aktiv informationsret efter følgende retningslinjer:

Ethvert kommunalbestyrelsesmedlem bør have:

- ret til efter anmodning herom at få overblik over den information der findes (dagsordener, referater, sagsfremstillinger m. v.).
- ret til efter anmodning herom at få alt sagsrelevant materiale udleveret.
- ret til efter anmodning herom i givet fald at få et skriftligt begrundet afslag med angivelse af hjemmel for afslaget.

Der blev af flere deltagere udtrykt skuffelse over, at indenrigsministeriets udvalg ikke har foreslået en udvidet informationsadgang for $\frac{1}{3}$ eller $\frac{1}{4}$ af et udvalgs eller kommunalbestyrelsens medlemmer til at få tilvejebragt særlige oplysninger, såsom konsekvensberegninger, særlige beregninger af virkningerne af alternative forslag, undersøgelser m. v. Man fandt, at det af hensyn til mindretallenes funktionsvilkår ville være nødvendigt med en lovmæssig sikring af denne mindretalsret på lige fod med de allerede gældende mindretalsrettigheder.

Det blev endvidere fremhævet, at en ret til for det enkelte kommunalbestyrelsesmedlem at være observatør i udvalg, hvor vedkommende ikke er medlem, bør fastlægges i styrelsesloven, fordi især mindretallene herigennem sikres en vigtig mulighed for information om sagsområderne i de udvalg, hvor man ikke er repræsenteret. Observatørerne bør ikke have tale- og stemmeret, men kun ren observatørstatus.

Imod dette forslag blev der fra en anden deltager rejst den indvending, at observatørordningen hurtigt udvikler sig til en deltagerordning, som kan være stærkt medvirkende til forlængelse og komplicering af udvalgs møderne. Det bør dog fastholdes som en ret, at der er adgang til at følge budgetlægningen i udvalg, hvor man ikke er medlem, idet især enmandsgrupperne ellers er fortabt i budgetlægningen.

Endelig fandt enkelte deltagere, at udvalgs møderne burde åbnes for offentligheden for at ændre det lukkede præg, det kommunale arbejde har for mange borgere. Dette føles især at være påkrævet i magistratskommuners rådgivende udvalg.

Flere deltagere fandt det urimeligt, at alle henvendelser om tilladelse til at få oplysninger fra administrationen principielt skal gå gennem borgmesteren. En række kommuner praktiserer i denne forbindelse en ganske restriktiv informationsformidling til »menige« politikere. Der blev peget på, at en opblødning af dette princip kunne ske ved, at borgmesteren efterfølgende får orientering fra forvaltningschefen om, at der er givet oplysninger til en politiker. En mulighed kunne tillige være, at indenrigsministeriet udarbejder en standarddelegation fra borgmester til forvaltningschef, så adgangen til forvaltningen kunne smidiggøres. Under alle omstændigheder må den enkelte politikers selvstændige anvendelse af forvaltningens medarbejdere bygge på et gensidigt tillidsforhold. Hvor der er problemer med at få tilstrækkelige oplysninger, skyldes det oftest enten en stærk centralisering af informationsadgangen hos borgmesteren eller, at forvaltningens medarbejdere er i tvivl om, hvilke oplysninger der må udleveres. Begge situationer betyder, at det er besværligt for den enkelte kommunalpolitiker at få adgang til tilstrækkelig information.

Flere af konferencedeltagerne så den manglende vilje til at foreslå informationsrettighederne fastslået i styrelseslovgivningen som et udtryk for, at udvalget ikke havde ønsket at forskyde magtbalancen mellem de ledende politikere, borgmester og udvalgsformænd på den ene side og de »menige« politikere på den anden side.